

Gerommel en warmte

Maurits van Rees

juni 2012

Kou. Het eerste wat ik voel, is kou. Het tweede is een lichte trilling met een rommelend geluid erbij. Het wordt warmer. Een stem neuriet zachtjes. Ik slaak een klein, tevreden zuchtje en slaap door.

Ik voel beweging. Ik val naar beneden, hoor een windvlaag en kom boven. Dat ritme herhaalt zich steeds. Herhaling is goed. Ik slaap weer.

Als ik weer wakker word, is de beweging opgehouden. Ik wacht even en maak een vragend geluidje. Het antwoord komt in de vorm van een neuriënde stem. Oké, die klinkt vertrouwd. Ik rek me wat uit, maar ik kom niet ver. Als ik me verder uit wil strekken, kom ik ergens tegenaan. Er is een grens. Wat is daar voorbij? Ik beweeg nog wat meer. Ineens lig ik op mijn zij en ik schrik. Mijn behuizing blijft heen en weer wiegen. Ik voel dat ik recht overeind gezet word. Een tijdje zit ik doodstil, maar er gebeurt niets. Zou ik dit nog een keer kunnen doen? Ik leun voorover en... daar ga ik! Mijn omhulsel gaat van voren naar achteren. Ik vind het leuk en stoot een lachend geluidje uit. Ik blijf liggen, hoor het diepe gerommel en voel de warmte. Snel vat ik de slaap.

Ik ontwaak weer en luister. Ik laat mijn vragende kreetje horen. Geen reactie. Nog een keer? Nee. Ik doe mijn oogjes open. Dat heb ik nog niet eerder gedaan. Ik knipper. Dit is interessant, iets nieuws. Maar waar is het gerommel? Geen gerommel betekent geen warmte. Ik klaag wat harder, maar het helpt niet.

Dan maar omvallen: eens kijken wat er gebeurt. Ik experimenteer en ontdek dat ik niet alleen heen en weer kan, maar ook verder kan rollen als ik me blijf omdraaien. Dat doe ik een paar keer, maar nu bots ik tegen iets aan. Krak! Wat is dit? Het klinkt niet goed, dus ik waag er een vraagje aan. Alles blijft stil. Vlak voor me zie ik een straaltje licht door een barst komen. Nieuwsgierig duw ik mijn snuit ertegenaan en de barst wordt groter. Er breekt een stukje af, waardoor een opening ontstaat. Ik wil eruit. Ik beweeg met mijn hele lichaam om maar te proberen vrij te komen. Na een tijd worstelen, krijg ik mijn hoofd eruit en de rest van mij volgt snel.

Ik bekijk eens goed het bijna ronde voorwerp waar ik uit gekropen ben. Nu hoor ik een triomfantelijke kreet. Ik draai me om en zie een enorm groot wezen, wel tien keer groter dan ikzelf. Mijn mond valt open. Ik beweeg mijn hoofd heen en weer om die ander beter te bekijken. Een

vragend geluidje? Ik zie dat ze haar ogen dicht doet. Misschien wil ze spelen. Ik doe haar na. Nu hoor ik een gerommel dat ik uit duizenden zou herkennen. Ik krijg het warm en ruik een verbrand luchtje. Ik wacht tot het gerommel ophoudt, doe mijn ogen open en kijk de ander uitgelaten aan. Eindelijk zie ik degene die me al die tijd heeft verwarmd. Ze kijkt naar het gebarsten ding dat tot voor kort mijn hele wereld was. Ze opent haar mond en spuwt vuur met een donderend geraas dat hier buiten zoveel harder klinkt. Ik slaak een enthousiast kreetje.

De grote ander spreidt haar vleugels en vult daarmee de hele grot. Ze brengt haar hoofd tot vlak voor me en zegt: “Anak.” Ik snap niet wat ze bedoelt, maar het klinkt positief. Nu begint ze me met haar tong af te likken. Er zit nog allemaal halfgeroosterde smurrie om me heen uit het ronde ding. Het ligt ook in de nasmeulende resten daarvan. Ik zie haar wat in haar mond steken en ik probeer dat ook. Dat smaakt eigenlijk niet slecht. Eten is een vreemde gewaarwording, maar hier kan ik wel aan wennen. Wel merk ik ineens dat ik heel erg moe ben van mijn worsteling om uit mijn kleine ruimte te komen. Ik ga liggen en kijk de ander aan. Een oeroud instinct komt boven en ik zeg: “Mama.”